

[Henning Rasmussen]

ket være regeringens indgreb. Det kan jeg ikke rigtig få til at stemme. Deponeringsordningerne koster efter budgetterne for 1988 kommunerne 1.400 mill. kr., som de har måttet føre på deres udgiftsside. De 1.400 mill. kr. svarer til den skattestigning på 0,4 pct., kommunerne har gennemført. Den kunne altså have været undgået, hvis regeringen ikke havde gennemført sit indgreb.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Hr. Henning Andersen var vældig begejstret for, at man nu igen kunne fremvise en finanslov med såkaldt balance, og hr. Henning Andersen betegnede det som blot mindre justeringer.

Hovedårsagen til, at man har en påstået balance på finansloven er ikke, at man har været i stand til at sætte udgifterne ned, men tværtimod, at man har sat skatterne, altså indtægterne, kraftigt op. Jeg er overbevist om, at for den enkelte skatteyder er der bestemt ikke tale om mindre justeringer.

Jeg bemærkede også, at hr. Henning Andersen lovede skattelettelser. Men så længe man fortsætter med at lade skatterne stige uhammet, og så længe man fortsætter med at lade udgifterne stige tilsvarende uhammet, vil det tage meget lang tid, før skatteyderne får reel glæde af sådanne skattelettelser.

Derfor vil jeg opfordre både hr. Henning Andersen og regeringen til at indarbejde nogle reelle besparelsesforslag, så vi virkelig kan få nogle skattelettelser, for det har den danske befolkning både krav og mangel på.

Jes Lunde (SF):

Da regeringen i august måned fremsatte sit forslag til finanslov for 1988, stod det hurtigt klart for de fleste, at regeringen havde valgt at udarbejde et valgoplæg snarere end et alvorligt ment bidrag til Folketingets arbejde med finansloven. Alene finansministerens fremsættelsestale var nok til at bringe omverdenen på sporet af den naturlige skepsis, man burde møde finanslovsforslaget med. Talen var præget af en selvros helt uden forbindelse med virkeligheden. Ja, det var såmænd, lige før man følte sig hensat til science fiction. Det forestående folketingsvalg gjorde, at finansministeren ønskede at give vælgerne et indtryk af en skyfri

himmel på det økonomiske område, selv om vi alle ved, at det reelt har været overskyet med blytunge skyer igennem længere tid.

Det er velkendt, at den borgelige regering ikke bekymrer sig om de dybe sociale problemer, og at den nærmest anser arbejdsløsheden for at være et nødvendigt onde. Derfor overraskede det ikke os, at der ikke var et ord om disse problemers løsning fra regeringens side. Det var mere bemærkelsesværdigt, at man udviste så stor digterisk opfindsomhed, at underskuddet på betalingsbalancen, som vi jo har haft i 25 år i træk, i finansministerens fremsættelsestale blev karakteriseret som »nye udfordringer«. Det synes vi var lidt af en flothed.

Siden fremsættelsen er regeringen da også kommet helt anderledes ned på jorden. Det Økonomiske Sekretariat, der sorterer under økonomiministeren, har i sin seneste rapport karakteriseret situationen med et ordvalg, der ikke levner mange stumper tilbage af den glorie, regeringen forsøgte at omgive sig med under valgkampen.

Nu tales der om, at arbejdsløsheden vil stige markant, samtidig med at betalingsbalanceunderskuddet bliver fastlåst på et helt uholdbart niveau, omkring 20 mia. kr. årligt. Sekretariatet karakteriserer situationen sådan, at »balanceproblemet er skærpet«, og det betyder på almindeligt dansk, at vi efter fem borgerlige regeringsår sidder dybere i de økonomiske problemer, end da regeringen tog fat.

På den baggrund kunne man måske have ventet, at regeringen lagde politikken markant om, men det var der ikke noget der tydede på, da statsministeren holdt sin åbningstale forleden. Stilen var måske nok blødere på grund af den ændrede parlamentariske situation herinde, men indholdet var reelt den gamle, nedslidte, skæve politik. Det ser derfor ud til, at vi kommer til at slås med en borgerlig regering i et stykke tid endnu, en regering, som bare arbejder for at udsætte sit eget fald og for at fortsætte den borgerlige klassepolitik, så længe det er muligt, selv om den ikke magter at løse de afgørende problemer, vi står over for.

Da finanslovsforslaget blev fremsat, var det et karakteristisk træk, at regeringen af politiske grunde valgte at glemme en række ubehagelige udgiftsposter. SU-reformen, der blev vedtaget af et flertal uden om regeringen herinde, de øgede bidrag til EF, som man kan forudse, uan-